

2) Czy przepisy prawa krajowego mające zastosowanie w niniejszej sprawie — zgodnie z którymi, bez ustalania w każdym konkretnym wypadku czy występuje potencjalnie znaczący wpływ na środowisko, nie ma potrzeby przeprowadzania strategicznej oceny wpływu na środowisko w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego dotyczących małych działek gruntu, takich jak plany będące przedmiotem niniejszego postępowania, tylko na tej podstawie, że plany te wzmiankują jeden przedmiot działalności gospodarczej — są zgodne z wymogami art. 3 ust. 2 lit. a), art. 3 ust. 3 oraz art. 3 ust. 5 dyrektywy 2001/42?

3) Czy przepisy dyrektywy 2001/42, a w szczególności jej art. 11 ust. 1, należy interpretować w ten sposób, że w stanie faktycznym, takim jak w niniejszej sprawie, gdy przeprowadzono ocenę wpływu na środowisko zgodnie z wymogami dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko⁽²⁾, wymogi określone w dyrektywie 2001/42 nie mają zastosowania?

4) Czy zakres zastosowania art. 11 ust. 2 dyrektywy 2001/42 obejmuje przepisy dyrektywy 85/337?

5) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte — czy okoliczność, że przeprowadzono ocenę zgodnie z wymogami dyrektywy 85/337 oznacza, że obowiązek przeprowadzenia oceny wpływu na środowisko zgodnie z wymogami dyrektywy 2001/42 w stanie faktycznym takim, jak w niniejszej sprawie, stanowiłby przejaw powtarzania ocen w rozumieniu art. 11 ust. 2 dyrektywy 2001/42?

6) W wypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie piąte — czy dyrektywa 2001/42, a w szczególności jej art. 11 ust. 2, nakłada na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia w prawie krajowym wspólnych lub skoordynowanych procedur dotyczących ocen, jakie należy przeprowadzać zgodnie z wymogami dyrektywy 2001/42 i dyrektywy 85/337 w celu uniknięcia powtarzania ocen?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 16 czerwca 2010 r. — Bianca Purrucker przeciwko Guillermo Vallésowi Pérezowi

(Sprawa C-296/10)

(2010/C 221/48)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Amtsgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bianca Purrucker

Strona pozwana: Guillermo Vallés Pérez

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepis art. 19 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003⁽¹⁾ znajduje zastosowanie jeżeli sąd państwa członkowskiego, do którego zwróciła się jedna ze stron w przedmiocie odpowiedzialności rodzicielskiej jest właściwy tylko w zakresie środków tymczasowych a następnie druga strona zwróciła się do sądu innego państwa członkowskiego w związku z tym samym przedmiotem postępowania w celu wydania przez ten sąd rozstrzygnięcia co do istoty?

2) Czy przepis ten należy stosować również wówczas, jeżeli orzeczenie wydane w przeprowadzonym oddzielnie postępowaniu w przedmiocie środków tymczasowych w jednym państwie członkowskim nie może zostać uznane w innym państwie członkowskim w rozumieniu art. 21 rozporządzenia (WE) nr 2201/2003?

3) Czy zwrócenie się do sądu państwa członkowskiego w celu przeprowadzenia w sposób oddzielny postępowania w przedmiocie środków tymczasowych i zwrócenie się do sądu w celu wydania rozstrzygnięcia co do istoty w rozumieniu art. 19 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 należy traktować tak samo, jeżeli zgodnie z prawem proceduralnym tego państwa w celu wyeliminowania braków prawno proceduralnych niezbędne jest późniejsze zwrócenie

⁽¹⁾ Dz.U. L 197, s. 30.

⁽²⁾ Dz.U. L 175, s. 40.

się do pierwszego z wymienionych sądów w przewidzianym terminie w celu wydania przezeń rozstrzygnięcia co do istoty?

(¹) Rozporządzenie Rady z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 18 czerwca 2010 r. — Infopaq International A/S przeciwko Danske Dagblades Forening

(Sprawa C-302/10)

(2010/C 221/49)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Infopaq International A/S

Strona pozwana: Danske Dagblades Forening

Pytania prejudycjalne

1) Czy etap procesu technologicznego, na którym następuje tymczasowe zwielokrotnienie, ma znaczenie dla oceny, czy stanowi ono „integralną i podstawową część procesu technologicznego” w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/29 (¹)?

2) Czy tymczasowe zwielokrotnienie należy uznać za „integralną i podstawową część procesu technologicznego”, jeśli polega ono na ręcznym skanowaniu artykułów prasowych w całości, gdy następnie artykuły te w formie drukowanej są przekształcane w dane cyfrowe?

3) Czy „legalne korzystanie” w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/29 obejmuje wszelkie formy korzystania, które nie wymagają zezwolenia podmiotu praw autorskich?

4) Czy „legalne korzystanie” w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/29 obejmuje skanowanie przez podmiot gospodarczy artykułów prasowych w całości, a następnie przetwarzanie zwielokrotnionego utworu do celów sporządzania streszczeń, nawet gdy podmiot praw autorskich nie udzielił zezwolenia na te czynności, jeśli pozostałe ustanowione w tym przepisie warunki zostały spełnione?

Czy istotna dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie jest kwestia, czy te 11 słów jest, po zakończeniu procesu przetwarzania danych, przechowywanych w pamięci?

5) Na podstawie jakich kryteriów należy dokonać oceny, czy tymczasowe zwielokrotnienie ma „odrębne znaczenie ekonomiczne” w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/29, jeśli spełnione są pozostałe warunki określone w tym przepisie?

6) Czy dokonując oceny tego, czy zwielokrotnienie ma „odrębne znaczenie ekonomiczne” w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/29, należy uwzględnić zwiększenie wydajności wynikające dla użytkownika z tymczasowego zwielokrotnienia?

7) Czy skanowanie przez podmiot gospodarczy artykułów prasowych w całości, a następnie przetwarzanie zwielokrotnionego utworu należy uznać za stanowiące „szczególne przypadki, które nie naruszają normalnego wykorzystania” artykułów prasowych oraz „nie powodują [nadmiernej] szkody dla uzasadnionych interesów podmiotów praw autorskich” w rozumieniu art. 5 ust. 5 dyrektywy 2001/29, jeśli spełnione są pozostałe warunki określone w art. 5 ust. 1?

Czy istotna dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie jest kwestia, czy te 11 słów jest, po zakończeniu procesu przetwarzania danych, przechowywanych w pamięci?

(¹) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10)